

JEN CALONITA

BÍRNOD KELL
A CÉLIG

SORSFORDÍTÓ TÖRTÉNETEK

Disney

Prológus

Néhány évvel korábban...

- Hétről hétre ugyanazok a kifogások!
- Ezek nem kifogások, Thea! Ez az igazság!
- Az igazság? Tényleg azt várod tőlem, hogy elhiggyem, hogy *munkába* indulsz reggelente?

A felnőttek hangja visszaverődött a kicsiny otthon falairól, majd elért a szomszédos szoba ablakánál üldögélő, öt-éves Megara fülébe. A kislány meg sem rezzent, miközben szülei vitája egyre hangosabbá és túlfűtöttebbé vált. Nem egészen értette a szavak jelentését. A veszekedés olyannyira megszokottá vált a gyermek számára, mint a reggeli napsugarak vagy az éjjeli holdfény látványa. Meg úgy látta, édes-

anyja már-már folyamatos készenlétben áll, mintha mindig a közelgő vihar fenyegetésétől tartana. Amint a nap megkezdte ereszkedését az égbolton, Thea a ház egyetlen különálló szobájába vitte lányát, percekkel azelőtt, hogy férje belépett az ajtón.

– Várj itt, és játssz szépen, Megara – mondta az asszony. Hangja máris fáradtnak tűnt, pedig még el sem kezdődött a vita. – Légy jó kislány, és maradj csendben!

Édesanyja ilyenkor legtöbbször odaadta neki a *stromvost*. Ez az apja által faragott pörgettyű volt a leghalkabb Megara játékaik közül, a kislány azonban sosem szerette igazán. A kedvence a *platagi* volt, a csörgőt azonban édesapja „túl hangosnak” találta, a *spheria* pedig szanaszét gurult a padlón. Apja egyszer megbotlott a padlón heverő üveg-golyókban, és olyan hangosan felüvöltött, hogy Meg úgy érezte, a falak is beleremegtek. Legszívesebben ő is olyan mozgatható kezű és lábú babákkal játszott volna, amelyeket a piacon látott a többi kislánynál, azonban valahogy tudta, hogy hiába kérne ilyen drága ajándékot. Édesanyja tejet is alig bírt venni a foltozással keresett pénzükön.

– Mire költöd a pénzt, amit keresel, Leonnatosz? Ki kell fizetnünk a lakbért! Maya bármelyik percben megérkezhet, hogy beszedje a pénzt!

Megara ide-oda csavargatta a *stromvost* hüvelyk- és mutatóujja között.

– Nem várom el, hogy megértsd, milyen nehéz dolgom van, miközben te egész nap nem csinálsz semmit, csak itt üldögélsz a gyerekekkel.

– A *gyerekkel*? Már mint a lányoddal? Aki kiköpött másod? A gyermekkel, akivel nem is törődsz, mialatt én foltozok és takarítok, hogy etetni tudjam, mert te nem vagy rá képes?

Megara kicsit erősebben megcsavarta, majd elengedte a pörgettyűt. Nézte, amint a játék vadul végigpörög az ablakpárkányon. A fajáték színei egybeolvadtak.

– Egy száját is elég nehéz etetni! Azt várod el tőlem, hogy háromnak is elég legyen az étel, miközben alig lehet munkához jutni Athénban?

– Már mint olyan munkához, amit *hajlandó lennél* megcsinálni, Leonnatosz. Látom, mit csinálsz, amikor a piacra viszem Megarát. Ott álldogálsz, és röhögcsélsz a többi fajnakkóval. Egész nap nem csinálsz semmit! Miközben én töröm magam, hogy meg tudjam venni neki a tejet!

– Elég legyen!

Apja üvöltése arra a napra emlékeztette a kislányt, amikor a férfi megbotlott az üveggolyóiban. A kislány visszatartott

levegővel az ajtóra pillantott. Arra számított, hogy a férfi bármelyik pillanatban beronthat a szobába, hogy kiabálni kezdjen vele valami olyasmi miatt, amit nem követett el – ahogy néha szokta.

– Nem bírom tovább, Thea. Én nem ilyen életet akartam.

– De akkor is ez az életed – mondta szomorúan az aszszony. – Ma ki kell kifizetnünk a lakbért, minden ételünk elfogyott, és a másik szobában ott ül egy gyermek, akinek szüksége van ránk.

– Nincs mit adnom neki – válaszolta mély, megtört hangon a férfi. – Ez már a te dolgod. Ég veled, Thea.

Megara az ablakpárkány szélénél imbolygó pörgettyűt nézte. Tudta, hogy ha nem nyújtja ki a kezét, hogy elkapja, a játék a padlóra zuhan.

– Ne merészelj kisétálni azon az ajtón! – üvöltötte az édesanyja. – Leonnatosz!

A másik szoba ajtaja kinyílt, majd bevágódott.

A kislány hallotta, ahogy édesanyja fojtott hangon felzokog. Azután csend lett.

A fájáték még egy ideig imbolygott, és végül a földre esett. Keresztülcsúszott a szobán, majd megállt az ajtó előtt. Megara megfordult, hogy felvegye, az ajtó azonban kinyílt, a pörgettyűt az egyik szék alá lökve.

– Pakolj össze, Megara! – parancsolta a lány édesanyja

átsuhanva a szobán, miközben takarókat és ruhákat gyömszölyt egy hatalmas zsákba. Sápadt arca fáradtan tűnt. Barna haját rendezetlenül feltűzte – kontyát csupán az egyik varróútje fogta össze. – Elmegyünk, úgyszemint siess.

– A piacra megyünk? – kérdezte reménykedve Megara. Gyomra korgása emlékeztette rá, milyen éhes. Már egy napja nem evett mást, csak egy falat zsömlét. A pénz, amit anyja a ruhák foltozásával keresett, sosem tartott ki a hét végéig. Az utolsó napon Megara általában örülhetett, ha egy étkezésre futotta. A kislánynak eszébe jutott, ahogy anyja reggel az üres pénzes kancsóba pillantott. „Ma talán hoz haza némi pénzt az apád” – mondta bizakodón, de Megara nem válaszolt. Apja sosem hozott pénzt a házhoz.

– Elköltözünk – mondta Thea, kerülve lánya pillantását. – El kell tűnnünk, mielőtt Maya megérkezik a lakbéréért. Amit nem tudunk kifizetni, mert... – folytatta, majd mélyet sóhajtott. – Az apád csak fájdalmat okoz.

„Fájdalom?” – gondolta a kislány.

– Apa beteg? – kérdezte összezavarodva.

– Igen. Rosszul van tőlünk – motyogta Thea, majd a lányára nézett. Arca ellágyult, majd a földre ejtette a zsákot, és letérdelt a kislánya mellé. – Nézz rám, gyermekem! – mondta, miközben egyik ujjával felemelte Meg állát. – Apád elhagyott bennünket.

Megara értetlenül pislogott. Nem volt benne biztos, mit jelent, amit az imént hallott.

– Apa dolgozni ment? – kérdezte.

Édesanyja felnevetett, nevetése azonban keserű volt. A Kalamata olajbogyó ízét juttatta Megara eszébe.

– Nem – válaszolta végül az asszony, egyenesen a kislány szemébe nézve. Meg apjától örökölte sötétvörös haját és fehér bőrét, különleges, ibolyaszín szeme azonban az édesanyjái volt. Anya és lánya olyan gyönyörű szemekkel büszkélkedhettek, hogy egy nap sem telt el anélkül, hogy valaki a piacon meg ne dicsérte volna őket. Ma úgy látszott, Thea szemei egyenesen lángolnak. – Nem – folytatta. – Az apád elment, és többé nem tér vissza. Csak te és én maradtunk. Erősnek kell lenned.

„Elment” – visszhangzottak anyja szavai Megara fülében. A kislány gyorsan pislogott. „Nem jön vissza.” Édesanyja tekintetéből kiolvasta, hogy mostantól minden megváltozik körülötte. Szemei megteltek könnyel.

– Nem fogunk sírni, Megara – mondta az asszony, miközben a kislány füle mögé simított egy hajtincset. – Jobb lesz nekünk nélküle. Majd meglátod – folytatta, aztán újra felemelte Meg állát. – Tanulj ebből, gyermekem! Sose engedd, hogy egy férfi elhalványítsa a fényedet. Ezen a világon csakis magadra számíthatsz.

Megara szípigott, de nem válaszolt.

Az ajtó felől dörömbölés hallatszott.

– Thea! Leonnatosz! Maya vagyok. Odabent vagytok?

Megara és édesanyja egymásra néztek. Az asszony a kislány szájára tette a kezét, majd halkán így szólt:

– Szedj össze, amit tudsz, és menj az ablakhoz! Elmegyünk.

– Az ablakhoz? – suttogta Megara. A házuknak csupán egyetlen szintje volt, így nem kellett a zuhanástól tartani, de még sosem közlekedett az ablakon keresztül azelőtt. – Nem az ajtóhoz?

– Nem – válaszolta anyja, majd az ablak felé tolta a kislányt. – Azzal a nővel nem lehet egyezkedni – mondta, miközben kinyitotta az ablakot, majd kidobta a zsákot. – Gondolod, majd megsajnál minket, mert Leonnatosz elhagyott? Amiért nem tudunk fizetni, és egy gyermek az utcára kerül? Nem. Őt csak az elvesztett lakbér érdekli.

– Tudom, hogy odabent vagy, Thea!

– Találunk majd másik otthont – mondta az asszony, miközben egyre hangosabbá vált a dörömbölés. – Megígérem.

Megara körbenézett kis, bérelt otthonunkban. Végigjártatta a tekintetét a néhány bútoron, a közös ágyukon heverő, rongyos takarón, a kis asztalon, amelynél édesanyja foltozni szokott, és a vázában álló, friss orchideákon, melyek

az egyetlen luxust jelentették, amit az asszony megengedett magának. A házban semmi sem volt a sajátjuk, de volt mégis valami ott, ahol a kislány élete első öt évét töltötte, amiről tudta, hogy nem fog egykönnyen újra rátalálni: az igazi otthon érzete. Arra gondolt, hogy bár nem volt sok mindenük, de apja attól a kevéstől is megfosztotta őket. Hirtelen megpillantotta a szék alatt heverő *stromvost*. Ez a pörgettyű volt az egyetlen dolog, amit valaha az apjától kapott. Gondolkodás nélkül visszarohant érte. Amint a kezébe vette a játékot, megérezte a hátán anyja érintését.

– Megara, mit csinálsz? – sziszegte Thea, majd magához húzta a gyermeket. Felemelte, és magával vitte az ablakon keresztül.

Miközben anyja letette az ablak túoldalán, a *stromvos* kicsúszott az ujjai közül. Megara hallotta, amint a játék a padlóra zuhan, miközben ő is földet ért, de tudta, hogy nem kérheti meg anyját, hogy menjen vissza érte. Apja és a pörgettyű már elveszett. A kislány tudta, hogy nem érdemes sírnia utánuk. Megara felnézett, és látta, ahogyan anyja is átmászik az ablakkereten.

Ebben a pillanatban Maya jelent meg az ablaknál.

– Tartozol a lakbérrel! – kiáltotta dühösen.

Thea nem válaszolt, csak megragadta a lánya kezét. Anya és gyermeke futni kezdtek.

P R O L Ó G U S

– Thea!

Megara még hallotta Maya kiáltását, miközben ő és édesanyja az utca végén hömpölygő tömeghez érkeztek.

Egy dolgot Megara már akkor megtanult: a szerelemért nem éri meg bajba kerülni.